

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Dies Qvintvs. De Duce, qui nos in viam bonam reducat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

DIES QUINTUS.**DE DUCE,**

*Qui nos in viam bonam
reducit.*

Cognito per priorem hebdomadem ultimo nostro Fine, & perspecta, deplorataque nostra à recto tramite aberratione, ardens in viam salutis redeundi desiderium concipere debemus. Verùm, ut hoc possimus, Duce nobis opus est: & hic est ille Dux, quem S. P. Ignatius in secunda hebdomade, intentò velut digito, nobis demonstrat, quando Virtutes, & Vitam Christi nobis imitandam proponit; præcipue in prima hac Meditatione de Regno Christi, in qua juxta genium suum militarem, illum nobis proponit sub schemate Regis subditos suos ad bellum & conflictum suò exemplò invitantis.

MEDITATIO XIII.**De Regno Christi,**

**& nostra obligatione ipsum
sequendi, & imitandi.**

Prælud. Ponendus nobis est ante oculos Christus, per pagos & campos prædicans, & omnes ad sui imitationem, & sequelam invitans.

Præ

Prælud. 2. Petenda à DEO gratia, qua adjuvi, audiamus vocem Christi nos vocantis.

PUNCTUM I.

Comparatio Regis Terreni.

PONE tibi ob oculos Regem, sapientiâ, fortitudine, potentiâ, felicitate, divitiis, liberalitate præ reliquis prorsus eximium, & à DEO electum, ut omnibus Principibus Christianis cum imperio præesset in bello justè sanctèque contra errorem & impietatem suscepto. Finge: hunc talem, tantumque Regem animare, & exhortari suos, ut in tam gloriosa expeditione se sequantur, & in hunc finem sequentes ipsis conditiones polliceri, fidelissimè à se observandas. 1. Se in nulla re, ne quidem à minimo milite, fore distinctum. 2. Belli incommoda, & militares labores cum omnibus sibi fore communes. 3. Si manus essent conferendæ, præcessurum se agmen, & omnia

G 5

peri-

pericula, quibus alii objicerentur, se primum subiturum. 4. Se ubique præstò futurum, & non tantum necessaria, sed etiam secunda, & facilia comparandæ victoriæ media suppeditaturum. 5. Obtentâ Victoriâ, remuneraturum se ipsorum merita, & bene gesta, longè supra id, quod ipsi aut desiderare, aut prætere possent. Essetne reperire unum ex subditis, qui, rejectis his conditionibus, hunc suum Principem sequi detrectaret? Certè si quis esset, omnium hominum ignavissimus, & stultissimus meritò haberetur.

PUNCTUM II.

Applicatio hujus Parabola.

JESUS Christus est noster verus Rex, à Patre suo constitutus, ut suprema cum potestate, omnibus hominibus imperaret, teste Propheta; *constitui eum super civitatem Sion*, hoc est, super Ecclesiam; id

id quod etiam ipsemet coram Pila-
to protestatus est. Considera nunc
dotes hujus Regis, in quo nihil
non infinitum. Est enim infinite
potens, bonus, dives, liberalis, ju-
stus, misericors, liber, immortalis.
Compara hunc Regem cum regi-
bus terræ. Hi imponunt gravia
tributa suis subditis: ille pro suis
Divinæ Justitiæ satisfacit. Isti ex-
hauriunt sibi subiectos, ut ipso-
rum facultatibus opes suas auge-
ant: ille, ut suos locupletaret, se
omnibus bonis exuit. Isti, ut se
conservent, reddantque gloriosos,
suorum sanguinem, & vitam ex-
tremo discrimini objiciunt: ille pro
suorum salute propriam vitam, &
sanguinem, usque ad ultimam
guttam, profundit. Isti duras a-
liis præscribunt leges, quibus ipsi
se non submitunt: ille nullam
condit, cujus usum, & praxin non
ipse suô exemplô doceat. Isti fre-
quenter præclara suorum facinora
nullo præmio, nullo honore pro-

sequuntur, vel quia illa ignorant, vel quia ipsis remunerandi facultas, aut animus deest: ille vel minimum rectè factum æternâ felicitate compensat. Isti denique mortales sunt, & suo interitu omnes illos, qui ipsorum gratiâ & favore nituntur, involvunt: ille autem immortalis est, cujus Regnum æternum durabit: *& regni ejus non erit finis.*

Quæ tua gloria, mi Servator, esse Regem Angelorum, & hominum! Quæ nostra utilitas, vivere sub tam suavi & beato Imperio! Quæ autem mea culpa, quis pudor, quòd erubuerim, me alta sublatâque voce tuum subditum profiteri! quòd tam sæpe recusârim me tuis legibus subicere! quòd prætulerim infame jugum crudelium Tyrannorum, Mundi, Carnis, & Dæmonis, justotuo dominio, & amabili jugo! quòd denique frequenter, cum perfidis Judæis dixerim: *molimus hunc regnare,*

gnare super nos ! Hoc certè toties feci , quoties , neglecta tua lege , indomitis meis desideriiis morem gessi , & quoties tua præcepta , & consilia contempsi , ut illa sequer , quæ Mundus dictavit. Verum , mi DEUS , dolet ex animo , summumque in modum opto , ut proprio meo cruore eluere possim commissum à me crimen.

PUNCTUM III.

Hic Rex nos ad sui imitatorum invitat.

Motiva , quæ nos ad illam impellunt.

CONSIDERA : Christum JESUM Regem , tuo amore & cultu dignissimum , tibi declarare : se ideo è Cælo in terram descendisse , ut bellum inferret Mundo , Carni , & Dæmoni , illisque velut juratis suis hostibus victis , subactisque , æterni Patris gloriam , propè jam funditus

everfam, restauraret; atque ideo te invitare, ut ad tam gloriosam expeditionem ipsum sequi velis. Ecce motiva, quæ id tibi persuadere, & meritò possunt, & jure debent. Primum est, meritum & dignitas invitantis. Quæ felicitas, quis honor, sequi tantæ bonitatis, & majestatis Regem, qui est JESUS Christus? *Magna est gloria sequi Dominum.* Secundum: justitia & pondus causæ. Debellandi enim sunt hostes DEI: quid justius, quid grandius? Profligandi etiam sunt proprii tui inimici, qui in perniciem, & æternam tuam damnationem conspirârunt: quid tibi utilis, quid magis necessarium? Reparanda est gloria DEI. Optimi Maximi: quid gloriosius creaturæ? Tertium: invitat te modò efficacissimò & amabilissimò; nam communia, & divisa tecum vult habere pericula: nulli te exponet, nisi jam instructum suò exemplò. De victoria te certum reddit, artem
vin-

Meditatio Decima Tertia. 159

vincendi, & succursum necessarium suggerit, denique remunerationem pollicetur longè spe tua majorem. Profectò si, his excitati motivis, JESUM non sequimur, stolidi simus, necesse est, & penitus excœcati.

Ex his affectus iidem, qui ex præcedenti puncto, eliciendi sunt; tum nos ad imitationem devovere in hunc ferè sensum, debemus: O summe rerum Moderator, adorande JESU! ego me totum tibi offero, etsi planè indignum, qui te sequar. Me, & quidquid ex me pendet, sancto tuo imperio submitto, & perquam beatum me reputabo, si non tantum servi, sed etiam minimi mancipii tui nomen sortemque ferre liceat. Jam nunc, in Cœli, terræque conspectu, protestor: renuntiare me Carni, & Mundo, omnibusque illorum placitis, & illicitis, quibus perpetuum bellum denuntio. Tua solùm exempla, tua præcepta deinceps mihi

hi vivendi, agendique forma norma-
maque erunt.

*Magister, sequar te, quocunque
ieris. Math. 8.*

*Trabe me post te, & curremus
in odorem unguentorum tuorum.
Cant. 1.*

*Magister, ad quem ibimus?
verba vite aeternae habes. Joan. 6.*

MEDITATIO XIV.

De humilitate JESU

Christi in sua Incarnatione.

Postquam generatim constituimus se-
qui, & imitari Servatorem nostrum, ex-
plorandum nunc speciatim erit, in quo po-
tissimum ipse, nos sui Imitatores esse, velit,
quæque media ad reparandam Patris sui
gloriam magis propria, & idonea judicet;
qui est unicus Incarnationis scopus, & e-
tiam tuus in præcedente Meditatione esse
debit. Id quod maximè in exemplis vi-
tæ ipsius occultæ deprehendemus. Est
enim nullum sit vitæ Christi Mysterium,
quod nobis non omnium Virtutum exem-
pla describat, in unoquoque tamen vide-
tur particularis aliqua Virtus præcipuè
mi-

Meditat. Decima Quarta. 161

micare. Sic humilitas singulariter elucet in ipsius Incarnatione; sic paupertas in Nativitate; corporis afflictatio in Circumcisione; resignatio in Patris sui Voluntatem ex fuga in Ægyptum; obedientia in subjectione, qua in omnibus promptum Beatissimæ Mariæ, & S. Josepho, triginta, quibus latuit, annis morem gessit. Hæ sunt quinque illæ Virtutes, quæ è diametro opponuntur quinque præcipuis obstaculis, quibus reparatio gloriæ DEI impeditur, & ipsius regnum ex hominum cordibus excluditur. Nempe: superbiam, aut immodico gloriæ desiderio; avaritiæ, aut insatiabili auri, argentique fami; proclivitati in oblectamenta corporis, sive immoderato voluptatum amori; ambitioni, sive nimio emergendi ad honoris gradus studio; intemperanti denique quidquid pro libitu agendi licentiæ, qua quis propriam suam in omnibus sequi voluntatem nititur. Hæ sunt, inquam, quinque Virtutes his quinque vitiis rectè, & ex adverso oppositæ, quæ etiam sequentium Meditationum argumentum erunt.

PUN-

PUNCTUM I.

Humilitas Christi in sua Incarnatione.

CONSIDERA I. S. Paulum, ut profundissimam, quæ unquam fuit, humilitatem describeret, sic de Incarnatione Christi, fuisse locutum: *Exinanivit semet ipsum.* Ad quæ verba notabis: non esse, si propriè loquamur, nisi solum Hominem-DEUM, qui se verè possit humiliare. Homo humiliare se non potest, quia infra id, quod est, demittere se non potest. Pro principio habet nihilum, & peccatum; pro termino sepulchrum, & infernum. Potestne se infra hæc abjicere? Longè minùs DEUS se humiliare potest, cum Majestas, gloria, & omnis excellentia magnitudinis ipsi necessariò insitæ sint. Solus igitur Homo-DEUS capax est, qui se humiliare possit. Postquam enim DEUS hominem

Meditatio Decima Quarta. 163

in unitate Personæ sibi univit, jam omnes hominis infirmitates DEO conveniunt. Atque ita Omnipotens evasit debilis ; Immensus intra Virginis sinum conclusus ; Æternus factus est infans unius diei ; Immortalis subditus morti. DEUS infinite beatus, infinite liber, & à nemine prorsus dependens, omnes hominis misérias subiit, excepto solo peccato. Quæ humilitas ! quàm profunda sui demissio ! Erubescere, anima superba, quæ, cum nihil, & quod deterius est, peccatum sis, tantam tui submittendi difficultatem prodis, DEO interim se eò usque humiliante.

Considera 2. nihil æquè pretium Divinæ gloriæ extollere, nihil ita temeritatem peccati illam violentis ob oculos ponere, ac videre, Hominem-DEUM, ut illam repararet, suâ se magnitudine exuere, imò se quasi ad nihilum reducere : *exinanivit semet ipsum.* Rectè ne huc usque hanc veritatem concepisti ?

cepisti? & si concepisti, poteritne tibi tam moleste accidere, DEO exiguum honoris punctum offerre, dum vides, Hominem-DEUM, omnem gloriae, & dignitatis suae excellentiam, seque totum ipsi consecrare?

Confidera 3. Humilitatem, sui-que demissionem necessario praestantissimam, & maxime propriam, glorificandi DEUM, medium esse debere, postquam Christus JESUS, qui est aeterna Sapiencia, illam ad restaurandam Patris sui gloriam elegit. Ita omnino est, mi DEUS, quod profundius Filius tuus humiliatus fuit, eò magis tu fuisti glorificatus. Nec tibi unquam jucundius spectaculum obtigit, quam cum JESUM infantem, pauperem, & exinanitum vidisti. Tunc enim te continere non poteras, quin diceres: *Ecce filius meus dilectus!* Tunc etiã Angelicus Chorus suavissimo concentu cantavit: *Gloria in Excelsis DEO!* Nisi igitur me tibi,

DEUS

DEUS meus, humiliatum, & exinanitum sistam, nunquam tibi gratum exhibebo spectaculum, nunquam te verè glorificabo.

PUNCTUM II.

Gloria Hominis ex humilitate post Incarnationem.

CONSIDERA: postquam HOMO-DEUS per Incarnationem se ipsum exinanivit, veram hominis gloriam in humilitate consistere, quam aut ipse inquit, aut aliunde oblatam, pro DEO acceptat. Cùm enim homo nihil excellentius præstare possit, quàm procurare, aut reparare DEI gloriam, omne id, quod ad tam nobilem, tamque illustrem finem conducit, verum ipsi solidumque honorem conciliat. Certè JESUS Christus nullam aliam ob causam in mundum venit, quàm ut Patris sui gloriam
repa-

repararet. Sed in hūc finem humilitatem, & sui abjectionem elegit; ut dubitari jam non possit, quin hoc sit præstantissimum, & aptissimum recuperandæ, & procurandæ Divinæ gloriæ adjumentum, & quod consequens est, opportunissimum etiam, ad comparandum verum homini honorem, medium. Atque ita anima ignota, contempta, & inter homines abjecta, quæ animō submissō & promptō humilitatem, suique depressionem, quàm DEUS immittit, excipit, quæ sibi in illa placet, quæque illam quærit; sanctorum virorum, imò etiam ipsiusmet DEI, judiciō, affurgit ad statum elevatissimum & gloriosissimum, in quo creatura constitui potest. Credisne hoc? esne ita persuasus? Tam certus, securusque iste Fidei articulus est, quàm certum verumque est: DEUM pro nobis esse incarnatum. Heu! si de hoc convicti, persuasique sumus, fierine potest, ut nos, qu

Meditatio Decima Quarta. 167

qui tanto cum studio inanem venamur gloriam, etiam deinceps tantopere fugiamus abjectionem, nostrique contemptum? Anne igitur infideles sumus, & perfidi? Ita sanè quis meritò existimet, qui nostram vivendi rationem, & horrorem inspicit, quo humilitatem averfamur. Sunt quidem aliqui, non inficior, qui credunt hanc veritatem, sed ad cognitionem duntaxat, non ad actionem; paucissimi enim illam verè ruminant, & ad penetralia cordis demittunt. Pauciores adhuc sunt, qui illam sibi vitæ, morumque regulam statuunt. An non tu quoque es ex istorum numero? si ita: agnosce tuum errorem, & coram DEO confundere.

Altera ratio, quæ demonstrat, veram Christiani hominis dignitatem & gloriam consistere in humilitate, sui que despicientiâ, est: quòd, cum Christus JESUS sit absolutissimus omnis gloriæ & magni-

gnitudinis Christiani hominis exemplar & principium, ut dubitari non potest, nos aliter verè magni evadere non possimus, nisi quantum ipsi conformamur, & similes reddimur. Sed quid est, quod nos Christo similiores efficiat, quàm contemptus & humilitas, cujus vita nihil aliud fuit, quàm continuum hujus virtutis exercitium.

Hæ rationes an non fundatæ sunt in primis veritatibus, quibus velut fundamento Christiana Religio innititur? Unde ergo venit, quòd illis non convincamur? Quid? si in obsidione urbis Rex privati militis munus obiret, nunquid humiles etiam actiones Regis ductu susceptæ, honorificæ haberentur? nec unus omnium foret, quacunque deniq; dignitate emereret, qui non sibi honori duceret, in hoc, Regis exemplum sequi. Et tu mi Redemptor, tantum potestatis in animos Christianorum non

Meditatio Decima Quarta. 169

non habeas? Et tu non possis su-
am humilitati vilitatem absterge-
re, eamque reddere gloriosam, i-
ta jam tuò exemplò illustratam?
An nos indignum homine judica-
bimus, quod Homo - DEUS se di-
gnum censuit? Habemusne fidem,
& credimus, JESUM Christum
esse DEUM, quòd tam parum i-
pfius exemplò moveamur? Ah, a-
nima mea! non inferamus hanc
injuriam Christo! Quin vos, op-
probria, calumniae, depressiones,
quiscunque vestri horror naturam
agitet, vos, inquam, charæ dein-
ceps cordis mei deliciae eritis, post-
quam etiam cordis Christi fuistis.
Per vos me illi similem efformabo;
per vos meum erga ipsum testari
amorem, & suum erga me mere-
ri poterò. Quòd si mundi asse-
clæ gloriam suam ponant in facu-
li fastu; ego meam in humilitate,
& mei despicientiâ collocabo cum
JESU, propter JESUM, & in JE-
SU.

H

Quod

*Quod altum est hominibus, a
bominatio est ante DEUM. Luc.
16.*

*Reges gentium dominantur eo-
rum: vos autem non sic; sed qui
major est in vobis, fiat sicut minor.
Luc. 22.*

*Intoleranda superbia est, ut u-
bi se exinanivit Majestas, ver-
miculus infletur, & intumescat.
S. Bernard.*

MEDITATIO XV.

De Paupertate Christi in sua Nativitate.

Prælud. 1. Constituemus nos in stabulo
Bethlemítico, & ibi considerabimus DE-
UM infantem in præsepio paleis incuban-
tem.

Prælud. 2. Petamus à Dño gratiam be-
ne concipiendi grandia illa Mysteria, quæ
in præsepio apparent, ut inde profectum
hauriamus ad vitæ morumque emenda-
tionem.

PUN.

PUNCTUM I.

*De Paupertate IESU Christi
in praesepe.*

CONSIDERA : Filium DEI , postquam statuerat hominem induere , voluisse nasci in summa , quæ concipi potest , paupertate . Habebat in Cœlo omnes divitiarum & gloriæ thesauros , inquit S. Bernardus ; sed paupertatem non reperit , quæ tanta in se bona complectitur : ideo , ut illam quæreret , de Cœlo descendit . Ille , qui , ut loquitur Apostolus 2. Cor. c. 8. v. 9. erat ditissimus , factus est pro nobis pauper , ut nos locupletaret , & nostræ aviditati suâ penuriâ remedium afferret .

Vide , quò usque progressa sit Domini nostri paupertas . Nimirum ipsi videbatur , si intra fabri lignarii officinam nasceretur : ita suâ providentiâ rem disposuit , ut mater ipsius , partui proxima , iter su-

scipere obligaretur in Bethlehem!
 cumque tempus appropinquasset,
 petiit locum in Diverforio. Ipse,
 cum sit Dominus cordium, facile
 potuisset pium misericordiae sen-
 sum, & commiserantis affectum
 hospiti inspirare pro illa, quae i-
 psam intra viscera gestabat. Ve-
 rum permisit, ut, quem petebat,
 locus ubique ipsi negaretur. Ideo
 coacta est se in stabulum deser-
 tum, & caeli injuriis obnoxium
 recipere, ubi in summa rerum om-
 nium penuria Filius DEI nasci vo-
 luit, ita ut ipsius mater à jumentis
 foenū & paleas mutuare debuerit,
 quibus ipsum imponeret. Nul-
 lus unquam, post hominum me-
 moriam, infans Filiō DEI paupe-
 rior fuit: cum in simili casu, hu-
 manitas, aut charitas miserrimis
 quibusque succurrere soleat. En,
 extremam DEI recens nati paupe-
 riam! Cum ipse sit omnipotens,
 in hunc modum natus est, quia i-
 ta voluit. Non fuit necessitatis,
 sed

sed electionis iste effectus. Cùm sit infinite sapiens, & rerum pretium exactissime discernat; fieri non potest, quin optimum sit, quod ipse elegit. Necesse igitur est, statum paupertatis divitiis & abundantiaæ præferendum esse. Estne hoc, quod tu huc usque credidisti? Immodicus iste affectus, qui te bonis terrenis alligat; perpetua illa cura, qua illa accumulās; hic metus, & trepida sollicitudo, qua te abripi finis, si aliquod illa perdendi periculum imminet; hæc tuarum commoditatum, & utilitatum indefessa investigatio, satis aperte produnt: te longè alia, & prorsus diversa à Christi mente consilia agere. Quis se vestrum decipit? an Sapientia Æterna? an tu? Quid cogitas? agnosce errorem tuum, & erubescere, quòd, cùm Christianum profitearis, oppositis ita Christi iudicio sensibus ducaris. Roga illum, ut, quia Lux est cæcos illuminans, dissipet te-

nebras tuas , quibus involutus , in
tanti ponderis negotio , cœcutien-
tis in modum , huc usque vixisti.
Roga illum , ut te videre faciat di-
vitiarum vanitatem & periculum ,
& cor tuum ab illis avertat ; ut fal-
tem corde & spiritu pauper sis , si
re ipsa esse non possis. Forma de
hoc firmum propositum , atque
ipfius gratiam implora.

PUNCTUM II.

*Quomodo imitanda sit Chri-
sti in cunis jacentis
Paupertas ?*

IMaginare tibi : Patrem Cœlestem
iisdem te verbis alloqui , quibus
Dominus noster , in alia occasio-
ne Apostolis suis dixit : *nisi effi-
ciamini sicut parvulus iste , non in-
trabitis in Regnum Cœlorum.*
Matth. c. 18. v. 3. Ut quis salvus
fiat , necessarium omnino est , ut
paupertatem JESU Christi imite-
tur ,

tur, vario tamen & diverso modo, pro diversa hominum conditione & vivendi ratione. Si in Mundo vivas, & status tuus te ad possessionem bonorum terrenorum adigat: necesse est primò, ut te humilies, cum sis constitutus in statu, paupertati Christi opposito. Ille enim, qui in cunis suis solatur pauperes, eodem situ terret etiam divites, quibus jam exemplò suò dicit, quod aliquando verbis intonabit: *Vae vobis divitibus.* Lucæ c. 6. v. 24. Necesse est secundò, ut bene agnoscas periculofam statûs tui conditionem. Est enim status cupiditatis, avaritiæ, rigoris erga pauperes; status damnationi obnoxius ob obstacula, quibus salutem tuam implicat, & ob amplam facultatem, quam tibi concedit, semper aliquid indulgendi noxiis animi desideriiis. Necesse est tertio, ut omnem affectum ab hujusmodi bonis abstrahas, & illas juxta Apo-

stoli dictum, non aliter possideas, ac si non possideres. Atque hæc cordis separatio, in qua paupertas spiritûs, tantopere ab Evangelio commendata, consistit, absolute ad consequendam æternam salutem est necessaria. Quartò oportet tollere omnem luxum, & quidquid vanitatem olet, ac Christianam modestiam lædit, aut promissis adversatur, quibus in sacro Baptismate, Mundo ejusque pompæ renuntiasti. Denique per bonum rectumque horum bonorum usum reparare debes illorum abusum, atque ita prævertere pericula, quæ illum semper sequi solent. Si hoc non facias, habes, cur meritò timeas, ne maledictio, à Filio DEI in divites vibrata, in caput tuum ruat.

Quòd si in statu Religioso vitam ducas, & voto tenearis sequi paupertatem JESU Christi, renuntiando non solum divitiis, sed etiam desiderio & spei illas possidendi;

in-

Meditatio Decima Quinta. 177

inspice parum te ipsum, & vide: quomodo huic tuo statui satisfacias, qui te obligat 1. Ut nihil penitus proprii habeas, nihil dones, nihil mutues, nihil accipias, de nulla re disponas sine superiorum licentia; cum id non possis sine peccato mortali, in re, quæ ad culpam mortalem sufficit in materia furti. 2. Ut minimè animum affigas rebus, tibi ad usum concessis, cum probrosum omnino sit homini Religioso, majori affectu res vilissimi momenti complecti, ut aliquoties accidit, quàm ne pretiosas quidem ii prosequantur, qui Mundo militant. 3. Ut rescindas tam in tua Persona, quàm in tuo cubiculo, omnibusque mobilibus, quidquid superfluum est, aut vanitatem ostentat. 4. Denique te obligat, ut probes quandoque, & toleres effectus paupertatis, neque molestè feras, si tibi quid desit; quin contentus sis, si alii præferantur, & quod deterius est, tibi re-

linquatur. Sunt nonnulli Religioforum, qui paupertatem perquam delicatè tractant, & commodissimè exercent. Nimirum, ne in ulla re defectum sentiant, & suis commoditatibus fruantur sine ulla cura & solitudine, quibus tamen Mundani, qui ad genium vivunt, implicantur. Profectò hi tales non imitantur paupertatem JESU Christi. Examina te parùm, an non sis ex horum classe? an non murmures, si quid tibi desit? an non sis addictus tuis commodis? an non tibi aliquid adhæreat de spiritu proprietatis? an non disponas de quibusdam rebus sine licentia, & absque attentione ad peccatum mortale, quod in hac materia facillè committi potest. Dole, si quid advertas, & veniam pete à DEO: stude emendare tuos errores, imitando pro viribus paupertatem JESU Christi.

*Divitiæ si affluant, nolite cor
apponere. Psal. 61.*

Amen

Amen dico vobis, quia dives difficile intrabit in Regnum Caelorum. Math. 19.

CONSIDERATIO V.

De Missa.

I. **S**ANCTO Missæ Sacrificio quotidie intersis, quantum quidem per valetudinem tibi licebit. Nullo unquam vitæ tuæ die illud omittas, nisi fortè tam gravia tibi negotia incumbant, ut illa deferre, aut tam urgentia, ut illa differre non possis. Quòd si huic officio satisfacere negligas, apparebit: te nec satis fidei habere, nec sat cognoscere utilitatem, quam inde haurire possis.

II. Id facile intelliges, si bene comprehendas, Missam nihil aliud esse, quàm renovationem illius Sacrificii, quod oblatum est in monte Calvariæ, & eandem prorsus victimam, quæ illic immolata

fuit, hoc est, JESUM Christum, qui se rursus offert Patri suo in holocaustum pro expiatione nostrorum criminum, & tibi applicat pretium Sanguinis sui, quem in cruce effudit. Eo igitur animi sensu assistere debes S. Missæ Sacrificio, quo adstitisses morti Redemptoris tui in Calvaria monte, si tum præsens fuisses: vel potius conari debes, ut talem in te excites, qualem tum Beatissima Mater Maria, & dilectus Christo Discipulus conceperunt.

III. Verùm, prò dolor! quàm frequenter contrarium accidit, ut non aliter tremendo huic Mystério assistere videaris, quàm ut illud profanes, per tuam immodestiam, per cordis tui impuritatem, per dissipationem animi, per sensuum evagationem? Qui id agit, næ is assistit Calvaria, non ut Sanctissima Virgo, & Discipulus dilectus, sed ut Carnifices, rursus tormenta,
&

& opprobria Passionis Christi renovantes.

IV. Ut tam grande malum evites, & animô collectô, & debita cû devotione id agas, quod tam sanctum Mysterium requirit; statim ad ingressum Ecclesiæ elicies actum fidei, quo testeris: te locum intrare sanctum, & DEI majestate plenum, cui obsequium præstes, & gratiam tibi necessariam postules.

V. Durante Missa, te ad omnem compones modestiam, & curam dabis maximam, ut diligenter ad ea, quæ Sacerdos agit, attendas. Hic enim præstantissimus, & ab Ecclesia probatissimus audiendi Sacrum modus est. Et quia libri, qui de hac materia tractant, pleni sunt piis affectibus, quibus se quis eo tempore occupare poterit; ideo illos tantum breviter percurram.

I. Cum Sacerdos ad altaris pedem, DEO, suorum peccatorum generalem confessionem facit, eorumque veniam petit, ut impetret

puritatem pro oblatione tanti Sacrificii necessariam; tu intus actum contritionis excitabis, quo cor tuum purges ab omni eo, quod tibi impedimento esse potest, ne fructum Divini hujus Mysterii assequaris.

2. Cùm Evangelium legit, fidem DEO contestaberis: paratum te esse, etiam sanguine & morte, tueri veritates Evangelii, & mores vitamque compositurum ad præcepta & placita, quæ ab ipso doceris.

3. Ad Offertorium animo tecum Sacerdote conjunges, & ad eundem cum ipso scopum Sacrificium diriges, hoc est, ad præstandum debitum Divinæ Majestati cultum; ad agendas ipsi gratias pro beneficiis tibi collatis; ad placandam ipsius iram, tuis totiusque Mundi peccatis toties irritatam; ad satisfaciendum justitiæ, offerendo ipsi sanguinem sui Filii; denique ad obtinendas gratias, tibi,

bi, & iis necessarias, qui se tuis precibus commendârunt.

4. Novo fervore animabis attentionem, reverentiam, & devotionem tuam, ad cantandum cum Seraphinis Divinum illud Canticum, quo ipsi, in omnem æternitatem, DEUM laudant: *Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus DEUS Sabaoth.*

5. Ad Elevationem, elcito, de præsentia Christi in S. Hostia, fidei actu, ipsum adorabis, & continuo ejusdem Passionem meditari auspiceris, cujus S. Missæ Sacrificium memoriam revocat, & repræsentat. Quod ut facilius præstes, totam Passionem in septem partes, sive stationes dividere poteris, & unam pro quovis die in contemplationis argumentum seligere. Primo die, considerabis Christum in horto oliveti constitutum: secundo, apud Caïpham: tertio, apud Pilatum: quarto, apud Herodem: quinto, gestantem suam Crucem, & ad montem Cal-

Calvariæ progredientem : sexto, contemplaberis ipsum cruci affixum : septimo, in cruce exspirantem ob tui amorem, & lanceâ perforatum, ut cor suum tibi aperiret, eoque te reciperet.

6. His aliquamdiu cogitationibus distentus, præparabis te ad Spiritualem Communionem, eo ferè modo, quo nos ad Sacramentalem disponere solemus. Atque ita, post productos fidei, adorationis, & humilitatis actus, indignum te judicabis, qui mensam Domini tui accedas. Desiderium tamen testaberis, quo cupis ipsum recipere, aut saltem te participem reddere gratiarum, quas illis conferre solet, qui ipsum devotè recipiunt, quarum præcipua est arcta cum Christo unio, & perfecta cordis cum sancto ipsius spiritu conformitas. Post hæc persolvenda est gratiarum actio eo ferè grati animi sensu, quo post Communionem

Sa.

Sacramentalem, uti consuevi-
mus.

LECTIO
Pro Quinto Die.

Ex S. Scriptura. Cap. VII. & IX. & Cap. I.
& II, S. Lucæ.

Ex Imit. Christi Cap. I. Lib. II. & XXXI.
Lib. III.

Ex Memoriali Ludov. Granat. Cap. III.
Lib. IV.

Ex P. Rodriq. Cap. I. Tract. de Paup. Part.
III. & Cap. II. Tract. de Humil. Part.
II.

